

Arrest

nr. 301 323 van 12 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 12 juli 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 september 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, van afkomst Pashtoun en bent u een soennitische moslim. U bent geboren in Shelak in het district Pul-e-Alam in de provincie Logar op 5 maart 1998. U woonde, samen met uw ouders en twee broers, tot 2008 in Qalai Ghaffar. Hierna is uw gezin naar Dalazak Road in Pakistan verhuisd waar u hebt gewoond tot 2016. Na 2016 is uw gezin terug verhuisd naar Qalai Ghaffar waar u hebt gewoond tot uw vertrek uit Afghanistan. Zelf bent u verloofd maar nog niet getrouwd en hebt u geen kinderen. U bent tot de negende graad naar school geweest, waarvan u de eerste acht graden in Pakistan hebt gevolgd. Nadat u in 2018 bent gestopt met school bent u gaan werken in de stoffenwinkel van uw broer S. in Mirza Market in de stad Pul-e-Alam.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

In de ochtend van 23 sunbula 1399 Afghaanse kalender (23 september 2020 gregoriaanse kalender) toen u en uw broer in jullie winkel waren, kwam er een dorpeling, S. , naar jullie winkel. Hij gaf een zak af aan uw broer en vroeg om hier zorg voor te dragen tot hij gedaan had met winkelen. In de namiddag kwam S. terug met twee andere voor u onbekende personen. De drie personen wilden hun kleren wisselen in jullie winkel. Uw broer liet dit toe, maar zag dat ze vrouwenkleren aantrokken en sprak deze personen hierop aan waardoor er een discussie ontstond. Als reactie hierop trok een van de onbekende personen een pistool en plaatste hij deze tegen het hoofd van uw broer. U zat op dit moment buiten de winkel en zag wat er gebeurde. Als reactie hierop bent u naar de politie gegaan en hebt u verteld wat er gebeurde. De politie heeft vervolgens jullie winkel omsingeld en de drie personen gearresteerd.

Nadat deze personen waren gearresteerd, heeft de politie jullie winkel doorzocht en vonden ze de zak die S. had achtergelaten. In deze zak zaten explosieven. Omdat de politie deze explosieven had gevonden in jullie winkel hebben ze u en uw broer ook meegenomen naar het politiekantoor. Jullie winkel werd niet afgesloten voordat jullie mee zijn genomen door de politie, hierdoor kwamen de andere winkeliers van Mirza Market naar het politiekantoor om te vertellen dat jullie winkel nog open was. De politie heeft u vrijgelaten zodat u de winkel kon afsluiten, uw broer is een dag later vrijgelaten. Toen uw broer is vrijgelaten, vertelde hij u dat u meteen moest vertrekken omdat u en uw broer met de dood waren bedreigd door de drie personen in de cel omdat jullie hen hadden verklikt. Uw broer heeft hierop uw vertrek uit Afghanistan geregeld. Uw broer is in Afghanistan gebleven omdat hij de politie nog meer informatie moest geven.

Toen u na ongeveer zeven dagen in Teheran in Iran aankwam, heeft uw vader u verteld dat uw broer ondertussen ook was vertrokken richting Herat om zichzelf veilig te stellen. Na de machtsovername door de taliban (augustus 2021) is uw broer S. terug naar huis gekeerd omdat de taliban een algemene amnestie hadden afgekondigd. Hij is één week thuis geweest waarna hij vermist is geraakt.

U hebt Afghanistan verlaten op 16 september 2020 waarna u via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk bent gereisd om op 31 juli 2021 in België aan te komen.

U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 3 augustus 2021.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van de handelslicentie van de stoffenwinkel, een kopie van uw aangifte bij de politie, een kopie van uw Pakistaanse registratiekaart en foto's voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven ongelooftwaardig zijn.

U vreest te worden gedood door de taliban omdat u talibanleden, die middenin een operatie zaten, hebt verklikt bij de politie. Naar aanleiding hiervan ontving u een mondelinge bedreiging waarin u met de dood werd bedreigd. Gelet op het geheel van weinig aannemelijke verklaringen die u heeft afgelegd gedurende uw persoonlijk onderhoud, dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden asielmotieven.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat het feit dat u in een stoffenwinkel zou hebben gewerkt samen met uw broer niet wordt betwist door het CGVS. Wat echter wel wordt betwist zijn de vervolgingsfeiten die aan uw relaas ten grondslag liggen.

De eerste vraag die het CGVS zich stelt, is waarom deze personen deze operatie op klaarlichte dag zouden uitvoeren in een winkel die binnen overheidsterritorium gelegen is en in het zicht van de eigenaar van deze winkel. Des te meer gezien de veiligheidssituatie die u zelf schetste waaruit blijkt dat de taliban enkel in het geheim aanwezig konden zijn in de stad Pul-e-Alam omwille van de aanwezigheid van de politie (CGVS p.21). U verklaart dat u op het moment dat S. met de twee andere personen jullie winkel binnenwandelde gewoon buiten op een stoel zat voor de winkel (CGVS p.27-28). Deze personen vroegen aan uw broer of ze zich ergens konden omkleden in uw winkel. Dit was mogelijk maar omdat dit maar een kleine plaats was, kon uw broer zien wat deze personen aan het doen waren. Zo zag uw broer dat deze personen vrouwenkleden aantrokken (CGVS p.22 en 27). Uw broer sprak deze personen hierop aan, waarop een van de personen een wapen trok (CGVS p.22 en 27). Eerst en vooral is het al zeer bedenkelijk dat deze personen, waarvan achteraf blijkt dat ze lid waren van de taliban (CGVS p.32), zo nonchalant te werk gaan en openlijk met een toeschouwer hun operatie verder zetten. Vervolgens wordt er ook nog eens zonder nadenken een pistool getrokken in de winkel, op klaarlichte dag, zonder ook hier rekening te houden met mogelijke toeschouwers (CGVS p.22 en 28). U zat op dit moment namelijk nog steeds voor de winkel (CGVS p.27-28). Deze werkwijze doet de wenkbrauwen fronsen aangezien er weinig moeite wordt gedaan door de gewapende mannen om de controle over de situatie te behouden. Bevraagd of ze u dan niet hebben opgemerkt toen ze de winkel binnenstapte, vertelt u dat ze u niet opmerkten wanneer ze ruzie aan het maken waren (CGVS p.28). Het is weinig plausibel dat de personen u niet hebben opgemerkt. Dit is des te meer opmerkelijk gezien het risico dat ze liepen om in overheidsgebied gezien te worden. Dit zou hun operatie namelijk volledig kunnen verpesten en de gevolgen die hieraan verbonden konden zijn, waren groot. Indien u werkelijk aanwezig was geweest, zouden ze sneller hebben ingegrepen en u niet de mogelijkheid hebben geboden om de autoriteiten te verwittigen. Daarenboven geeft u zelf aan dat ze jullie winkel zouden gekozen hebben omdat S. jullie kende vanuit het dorp (CGVS p.33). Het feit dat ze wisten waar jullie wonen en jullie familie kennen, is net een reden voor de taliban om de situatie onder controle te kunnen houden en een argument te meer om jullie medewerking af te dwingen.

Daarenboven overtuigen de verklaring die u geeft voor het feit dat u eerder bent vrijgelaten dan uw broer niet. Als zowel u als uw broer verdacht worden voor het bezitten van explosieven, is het bedenkelijk dat de politie u zou vrijlaten enkel en alleen omdat jullie winkel nog open was (CGVS p.29). De politie zou hier veel doordachter te werk kunnen gaan. Het loutere feit dat andere winkeliers kwamen vertellen dat de winkel nog open was, overtuigt niet. Specifiek nog eens bevraagd waarom u vroeger bent vrijgelaten voegt u achteraf toe dat de politie meer informatie wilde van uw broer omdat hij ouder was (CGVS p.29). Pas in een antwoord op een latere vraag voegt u hier ook nog aan toe dat ze u niet meer verdachten omdat u zelf de politie had ingelicht (CGVS p.29). Uzelf hebt namelijk een verklaring afgelegd bij de politie waarvan u een kopie neerlegt (document 2), echter valt op te merken dat er nergens in deze verklaring melding wordt gemaakt van de daders van de aanval. Daarnaast moet hierbij gewezen worden op de beperkte bewijswaarde van Afghaanse documenten (zie infra).

Gewezen op het feit dat de daders op heterdaad betrapt werden en bevraagd waarom de politie dan toch nog meer informatie nodig had van uw broer vertelt u dat dit voornamelijk ging over het pakje dat achteraf gevonden is (CGVS p.33), meer informatie heeft u niet. U wijst erop dat u zelf niet meer met uw broer hebt gesproken en dat u daardoor niet weet over wat het ging (CGVS p.33). Het is voor het CGVS verbazend dat u hier helemaal niets meer over weet of dat u hier niets meer over heeft gevraagd gezien uw broer zijn leven hierdoor bedreigd was (CGVS p.32-33).

Wanneer er verder wordt ingegaan op de bedreigingen die u en uw broer achteraf hebben ontvangen, vertelt u dat het de drie personen waren uit de winkel die deze bedreigingen rechtstreeks hebben geuit naar uw broer (CGVS p.31). Dit hebben ze kunnen doen omdat uw broer samen met deze drie andere personen opgesloten zou zijn geweest in eenzelfde cel (CGVS p.31). Het CGVS is op zijn minst verbaasd over de werkwijze die de politie hier hanteert. Dat de politie daders en slachtoffer in eenzelfde cel steken is dan ook ongeloofwaardig. Wanneer het CGVS u hierop wijst, verandert u uw verklaring en vertelt u dat u niet weet of ze op dezelfde plaats zaten of gescheiden waren (CGVS p.31). U duidt erop dat het politiekantoor klein was (CGVS p.31). Dit roept bij het CGVS bijkomend dan ook de vraag op waarom de politieagenten de daders dan ook niet het zwijgen zouden opleggen zodat er niet met elkaar overlegd kan worden.

Nadat uw broer is vrijgelaten door de politie heeft hij u verteld dat u moest vluchten uit Afghanistan (CGVS p.23). U of uw broer hebben nooit ergens hulp of advies gevraagd en jullie hebben ook geen andere veiligheidsmaatregelen proberen nemen (CGVS p.33). U vertelt dat uw broer niet mee is gevlucht uit Afghanistan omdat hij nog informatie moest geven aan de politie en hij enkel vrij was op borg (CGVS p.23). Achteraf blijkt dat uw vader u heeft verteld dat uw broer nadat u bent vertrokken ook

is vertrokken naar Herat (CGVS p.31). U verklaart niet te weten wat er is gebeurd nadat u bent vertrokken uit Pul-e-Alam (CGVS p.30, 32), maar wanneer er u om een verklaring wordt gevraagd weet u wel dat uw broer de informatie aan de politie heeft gegeven voor hij is vertrokken naar Herat (CGVS p.31). U heeft verder ook geen extra informatie gevraagd aan uw vader na uw vertrek over hoe alles is afgelopen en wat er nog is gebeurd (CGVS p.33). U weet dan ook niet wat er achteraf met de drie mannen uit uw winkel is gebeurd. U weet enkel uit algemene informatie dat mensen die gearresteerd zijn, worden overgemaakt aan de Security Forces (CGVS p.30). Dit gebrek aan interesse tast uw geloofwaardigheid verder aan.

Eén week na de machtsovername door de taliban hebt u vernomen dat uw broer vermist is (CGVS p.18 en 34). Wanneer er dieper wordt ingegaan op de verdwijning van uw broer blijven uw verklaringen vaag. U hebt dit nieuws vernomen via uw vader, maar uw vader weet zelf niet hoe uw broer vermist is geraakt (CGVS p.34). Uw vader gaat er zonder concrete indicaties vanuit dat uw broer is ontvoerd door dezelfde personen (CGVS p.34). Om uit te zoeken wat er met uw broer is gebeurd, is uw vader naar de dorpelingen gegaan en naar het politiekantoor, echter hebben ze hem niet kunnen verder helpen (CGVS p.35). Dat de personen in het politiekantoor niet konden helpen is niet opmerkelijk gezien het op dit moment al werd bemand door de taliban (CGVS p.35). Van een persoon die wanhopig op zoek is naar meer informatie over zijn vermiste zoon kunnen redelijke inspanningen verwacht worden om deze persoon terug te vinden.

Wanneer u op het einde van het interview expliciet wordt gevraagd of er nog iemand van de taliban naar u heeft gevraagd, zegt u dat de mensen van uw dorp uw vader hebben geïnformeerd dat de taliban naar u hebben gevraagd en dat u niet meer moet terugkeren (CGVS p.36). Uw vader zou u dit vier à vijf maanden geleden hebben verteld (CGVS p.36). Echter gaat dit om een latere toevoeging aan het relaas, aangezien u hier op geen enkel ander moment tijdens het interview melding van hebt gemaakt. Zo hebt u dit niet vermeld toen u werd gevraagd of er na uw vertrek uit Afghanistan nog iets anders was gebeurd in verband met uw problemen (CGVS p.23) en ook niet wanneer u eerder werd gevraagd wat u weet in verband met de huidige stand van zaken van uw problemen (CGVS p.36). Dit alles doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Uw taskara en het Pakistaanse bewijs van registratie zijn een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat (document 3 en 4). De kopie van de handelslicentie van de stoffenwinkel die u neerlegt bewijst enkel dat uw broer een stoffenwinkel heeft gehad, wat opnieuw niet ter discussie staat (document 1). De foto's die u neerlegt van uzelf bij de stoffen bewijst daarnaast hooguit dat u in een stoffenwinkel bent geweest, wat niet bijdraagt aan uw relaas aangezien het feit dat u in een stoffenwinkel hebt gewerkt niet wordt betwist (document 5A-D). Tot slot draagt de foto van u samen met een oudere persoon niets bij aan uw verhaal (document 5E).

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt daarenboven dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen

en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berymbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDE registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over

gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven

volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/6 alsook 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Vooreerst geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen.

Vervolgens bespreekt hij op omstandige wijze de staatsgreep in augustus 2021 door de taliban en zijn vrees voor vervolging omwille van een verwestering. Hij wijst tevens op het voordeel van de twijfel.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus wordt de economische crisis en hongersnood in Afghanistan, het gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban, de preciaire levensomstandigheden, de humanitaire crisis en hongersnood, de mensenrechtenschendingen (als handelingen van de taliban die de algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaken), de verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis en het bewind van de taliban in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet uitgebreid toegelicht. Ten slotte voert verzoeker een omstandig betoog inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet waarbij hij de incorrecte en gemanipuleerde informatie over de realiteit ter plaatse, het willekeurig geweld, het niveau van geweld en aantal burgerslachtoffers, het verdwijnen van een actor en het doelgericht geweld met *collateral damage*, bespreekt. Doorheen zijn verzoekschrift refereert verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud, algemene landeninformatie, persartikels, academische literatuur, rechtsleer, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- schermafbeeldingen van verzoekers loonbrieven van 28 september 2022, 19 oktober 2022, 3 november 2022, 28 december 2022, 10 mei 2023, 17 mei 2023, 1 juni 2023, 21 juni 2023, 28 juni 2023, 5 juli 2023, 12 juli 2023, 26 juli 2023, 17 augustus 2023, 23 augustus 2023, 6 september 2023, 13 september 2023, 20 september 2023, 27 september 2023, 4 oktober 2023;
- foto's van verzoeker.

2.2.2. Verzoeker brengt op 25 januari 2024 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende documenten worden toegevoegd:

- verzoekers loonattest van 18 januari 2024;
- verzoekers attest van tewerkstelling van 18 januari 2024 voor een periode van 2 mei 2022 tot 31 december 2022;
- verzoekers attest van tewerkstelling van 18 januari 2024 voor een periode van 2 januari 2023 tot 29 december 2023;
- een getuigenverklaring van verzoekers werkgever D. V.;
- foto's van verzoeker.

2.2.3. Op 25 januari 2024 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;

- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat hij drie talibanleden heeft aangegeven bij de politie nadat deze zijn broer bedreigden met een pistool.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de

commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.4.2. Vooreerst motiveert de commissaris-generaal met redenen aangaande de operatie verricht door de drie talibanleden op klaarlichte dag:

“De eerste vraag die het CGVS zich stelt, is waarom deze personen deze operatie op klaarlichte dag zouden uitvoeren in een winkel die binnen overheidsterritorium gelegen is en in het zicht van de eigenaar van deze winkel. Des te meer gezien de veiligheidssituatie die u zelf schetste waaruit blijkt dat de taliban enkel in het geheim aanwezig konden zijn in de stad Pul-e-Alam omwille van de aanwezigheid van de politie (CGVS p.21). U verklaart dat u op het moment dat S. met de twee andere personen jullie winkel binnenwandelde gewoon buiten op een stoel zat voor de winkel (CGVS p.27-28). Deze personen vroegen aan uw broer of ze zich ergens konden omkleden in uw winkel. Dit was mogelijk maar omdat dit maar een kleine plaats was, kon uw broer zien wat deze personen aan het doen waren. Zo zag uw broer dat deze personen vrouwenkleden aantrokken (CGVS p.22 en 27). Uw broer sprak deze personen hierop aan, waarop een van de personen een wapen trok (CGVS p.22 en 27). Eerst en vooral is het al zeer bedenkelijk dat deze personen, waarvan achteraf blijkt dat ze lid waren van de taliban (CGVS p.32), zo nonchalant te werk gaan en openlijk met een toeschouwer hun operatie verder zetten. Vervolgens wordt er ook nog eens zonder nadenken een pistool getrokken in de winkel, op klaarlichte dag, zonder ook hier rekening te houden met mogelijke toeschouwers (CGVS p.22 en 28). U zat op dit moment namelijk nog steeds voor de winkel (CGVS p.27-28). Deze werkwijze doet de wenkbrauwen fronsen aangezien er weinig moeite wordt gedaan door de gewapende mannen om de controle over de situatie te behouden. Bevroegd of ze u dan niet hebben opgemerkt toen ze de winkel binnenstapten, vertelt u dat ze u niet opmerkten wanneer ze ruzie aan het maken waren (CGVS p.28). Het is weinig plausibel dat de personen u niet hebben opgemerkt. Dit is des te meer opmerkelijk gezien het risico dat ze liepen om in overheidsgebied gezien te worden. Dit zou hun operatie namelijk volledig kunnen verpesten en de gevolgen die hieraan verbonden konden zijn, waren groot. Indien u werkelijk aanwezig was geweest, zouden ze sneller hebben ingegrepen en u niet de mogelijkheid hebben geboden om de autoriteiten te verwittigen. Daarenboven geeft u zelf aan dat ze jullie winkel zouden gekozen hebben omdat S. jullie kende vanuit het dorp (CGVS p.33). Het feit dat ze wisten waar jullie wonen en jullie familie kennen, is net een reden voor de taliban om de situatie onder controle te kunnen houden en een argument te meer om jullie medewerking af te dwingen.”

Verzoeker repliceert dat hij wenst te benadrukken dat het voor hem en trouwens ook voor verweerder onmogelijk is om de handelswijze van de taliban uit te leggen, aangezien hij de intenties, plannen en strategieën van de taliban niet kent. Hij betoogt dat men niet kan verwachten van een verzoeker om internationale bescherming dat die de handelingen en beslissingen van zijn belagers uitlegt. Hij stelt dat dit in huidig geval in het bijzonder geldt, aangezien de talibanleden handelen naar hun eigen zin en dit op een onverwachte manier. Verzoeker betoogt dat de aannemelijkheid van een handelswijze afhankelijk is van verschillende externe factoren, waardoor de aannemelijkheid van een handelswijze moeilijk te beoordelen is door een buitenstaander. Verzoeker stelt dat hij enkel kan proberen om de handelswijze van S. en de taliban uit te leggen. Hij betoogt dat er eerst en vooral dient gewezen te worden op het feit dat S. van hetzelfde dorp afkomstig was. Verzoeker meent dat hij en zijn broer S. kenden en omgekeerd. Hij betoogt dat S. trouwens soms naar de winkel kwam om stoffen te kopen. Verzoeker beklemtoont dat hij duidelijk heeft uitgelegd dat hij denkt dat S. naar hun winkel is gekomen omdat hij in de stad Pul-e-Alam geen andere plaats kende. Verzoeker meent dat S. als dorpeling, wist waar verzoeker, zijn broer en hun hele familie verbleven. Hij stelt dat S. dan ook een drukmiddel had op hem en zijn broer en S. waarschijnlijk niet dacht dat hij de talibanleden ging aangeven bij de politie, aangezien dit repercussies zou kunnen hebben in het dorp, waar de talibanleden wel de controle hadden. Verzoeker meent dat hij ook duidelijk heeft uitgelegd dat het wel vaker voorkwam dat dorpelingen een pakje achterlieten in hun winkel terwijl zij hun boodschappen deden. Hij betoogt dat hij en zijn broer dan ook geen specifieke vermoedens hoefden te koesteren toen S. gevraagd had om zijn pakje achter te laten. Verzoeker vervolgt dat ten tweede het duidelijk lijkt dat verweerder een foutieve analyse maakt van de aanwezigheid van de taliban in de stad Pul-e-Alam. Hij betoogt dat zoals hij duidelijk uitgelegd heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud, de taliban weldegelijk een aanwezigheid hadden in de stad. Hij beklemtoont dat de talibanleden niet van buiten de stad kwamen om tegen de Afghaanse veiligheidstroepen grootschalig te vechten, maar in het geheim opereerden. Verzoeker stelt dat het dus niet ongewoon was dat talibanleden geheime acties uitvoerden in Pul-e-Alam. Hij meent dat het ook hier ging om een geheime actie en geen grootschalige, openlijke actie tegen de overheidstroepen. Verzoeker herhaalt verder dat hij duidelijk heeft uitgelegd dat S. hun winkel gekozen had omdat hij geen andere plaats kende in Pul-e-Alam. Hij stelt dat hij en zijn broer niet wisten wat het pakje bevatte en de talibanleden zich aan het omkleden waren in vrouwenkleden om onopgemerkt te kunnen handelen. Verzoeker vervolgt waar verweerder van mening is dat het niet geloofwaardig is dat

de talibanleden een pistool getrokken hebben in de winkel, zonder rekening te houden met hem, hij wenst te verduidelijken dat de talibanleden hem op dat moment niet zagen. Hij betoogt dat hij dit ook duidelijk heeft uitgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker besluit dat het duidelijk lijkt dat verweerder een foutieve analyse maakt van de situatie. Hij beklemtoont dat zoals elke geheime operatie, ook deze operatie risico's inhield. Hij meent dat de feiten weldegelijk stroken met de beschreven context en de objectieve context in Afghanistan op dat moment.

Met dergelijke argumentatie slaagt verzoeker er niet in de stelling van verweerder te weerleggen. Verzoeker kan door te volharden in dit onaannemelijk verloop van de gebeurtenissen, geen ander licht werpen op bovenstaande pertinente bevindingen die volgen uit de door hemzelf geschetste context. De Raad benadrukt dat het weinig aannemelijk is dat talibanleden die in het geheim werken als spionnen op dergelijke wijze zouden handelen.

Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing op terechte wijze gemotiveerd dat verzoekers verklaringen over het feit dat hij eerder werd vrijgelaten dan zijn broer niet overtuigen:

“Als zowel u als uw broer verdacht worden voor het bezitten van explosieven, is het bedenkelijk dat de politie u zou vrijlaten enkel en alleen omdat jullie winkel nog open was (CGVS p.29). De politie zou hier veel doordachter te werk kunnen gaan. Het loutere feit dat andere winkeliers kwamen vertellen dat de winkel nog open was, overtuigt niet. Specifiek nog eens bevraagd waarom u vroeger bent vrijgelaten voegt u achteraf toe dat de politie meer informatie wilde van uw broer omdat hij ouder was (CGVS p.29). Pas in een antwoord op een latere vraag voegt u hier ook nog aan toe dat ze u niet meer verdachten omdat u zelf de politie had ingelicht (CGVS p.29). Uzelf hebt namelijk een verklaring afgelegd bij de politie waarvan u een kopie neerlegt (document 2), echter valt op te merken dat er nergens in deze verklaring melding wordt gemaakt van de daders van de aanval. Daarnaast moet hierbij gewezen worden op de beperkte bewijswaarde van Afghaanse documenten (zie infra).”

In het verzoekschrift wordt benadrukt dat verzoeker de handelswijze en de motieven van andere personen moeilijk kan uitleggen, maar hij op volgende elementen wijst om uit te leggen waarom hij eerder dan zijn broer vrijgelaten werd. Hij stelt dat hun respectievelijke situaties inderdaad heel verschillend waren. Hij meent eerst en vooral dat zijn broer de verantwoordelijke was van de winkel. Verzoeker betoogt dat zijn broer ouder was en ook al in de winkel werkte voordat hij begonnen is met zijn werk in 2018. Verzoeker stelt dat hij trouwens duidelijk heeft uitgelegd dat de politie nog meer informatie wilde verkrijgen van zijn broer omdat die ouder was. Verzoeker vervolgt dat het zijn broer was die in rechtstreeks contact was geweest met de talibanleden en niet hijzelf. Hij beklemtoont dat zijn broer dan ook meer informatie had die hij kon geven aan de politie, met name wat er precies was gebeurd, wat er gezegd was geweest en wie de talibanleden waren. Vervolgens betoogt verzoeker dat hij het was die de politie had geïnformeerd en niet zijn broer. Hij meent dat aangezien hij op spontane wijze naar de politie was gestapt, hij geen verdachte was. Verzoeker beklemtoont dat zijn situatie en de situatie van zijn broer dus helemaal anders waren, wat uitlegt waarom hij voor zijn broer vrijgelaten werd. Hij meent dat toen de andere winkeliers naar het politiestation zijn gekomen om te zeggen dat zijn winkel en die van zijn broer nog open was, het dan ook logisch was om hem vrij te laten en niet zijn broer.

Verzoeker kan geenszins overtuigen waarom hij eerder vrijgelaten werd dan zijn broer. Immers kan er redelijkerwijze verwacht worden dat de politie verzoeker minstens even uitvoerig zou ondervragen als zijn broer gezien hij als getuige van het voorval een belangrijke verklaring dient af te leggen en de situatie op een andere manier beleefd heeft dan het slachtoffer. Alsook biedt verzoekers betoog geen afdoende verklaring waarom zijn broer meer informatie zou bezitten en verduidelijkt hij geenszins waarom enkel hij en geen andere familieleden of vertrouwelingen de winkel konden sluiten. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen zonder dienstige elementen bij te brengen die bovenstaande terechte weigeringsmotieven kunnen ontkrachten.

Verder bemerkt de commissaris-generaal op pertinente wijze:

“Gewezen op het feit dat de daders op heterdaad betrapt werden en bevraagd waarom de politie dan toch nog meer informatie nodig had van uw broer vertelt u dat dit voornamelijk ging over het pakje dat achteraf gevonden is (CGVS p.33), meer informatie heeft u niet. U wijst erop dat u zelf niet meer met uw broer hebt gesproken en dat u daardoor niet weet over wat het ging (CGVS p.33). Het is voor het CGVS verbazend dat u hier helemaal niets meer over weet of dat u hier niets meer over heeft gevraagd gezien uw broer zijn leven hierdoor bedreigd was (CGVS p.32-33).”

Verzoeker betoogt dat het logisch lijkt te zijn dat de politie nog bijkomende informatie nodig had van de zijn broer ook al werden 'de daders op heterdaad betrapt'. Hij meent dat de feiten zich immers hebben afgespeeld in de winkel in het bijzijn van zijn broer. Hij stelt dat hij dan ook de hoofdgetuige was van wat er was gebeurd en moest bevraagd worden door de politie met betrekking tot de feiten, tot de daders, enzovoort. Verder betoogt verzoeker dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de beschreven

omstandigheden om te definiëren welke informatie er al dan niet verwacht kan worden van hem met betrekking tot de verdere ondervragingen van zijn broer. Hij benadrukt dat zoals hij duidelijk gesteld heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud, hij geen contact meer heeft gehad met zijn broer na zijn vertrek uit Afghanistan en dus na de verdere ondervragingen van zijn broer door de politie. Hij stelt dat zijn broer ook zelf heel snel na het incident naar Herat is vertrokken. Hij betoogt dat hij rechtstreeks van de provinciehoofdstad naar Herat is gegaan en niet meer langs het huis in het dorp is gepasseerd. Verzoeker meent dat zijn vader zijn broer dus ook niet meer heeft gezien na de verdere ondervragingen door de politie in Pul-e-Alam. Hij betoogt dat het enige 'contact' dat hij na de ondervragingen nog heeft gehad met zijn broer verliep per telefoon en met zijn vader als tussenpersoon. Verzoeker betoogt dat hij echter duidelijk heeft uitgelegd dat ook het contact met zijn vader moeilijk verliep. Hij beklemtoont dat zijn vader en zijn broer verder andere, belangrijkere onderwerpen te bespreken hadden dan de inhoud van de ondervragingen van zijn broer na zijn vertrek uit Afghanistan, namelijk het vertrek naar Herat, sluiting van de winkel, financiering van de reis, nieuwe beroepsmogelijkheden en levensomstandigheden in Herat, veiligheid van de familie in het dorp, enzovoort. Verzoeker beklemtoont dat naast al deze omstandigheden, ook moet gewezen worden op het feit dat de communicatie over het algemeen moeizamer verloopt in Afghanistan dan in België. Hij stelt dat zijn vader geen smartphone had om dagelijks in contact te staan met zijn zonen. Hij meent dat ook het bereik slecht was, waardoor hij moeilijk met zijn broer kon bellen. Verzoeker besluit dat gelet op de beschreven omstandigheden, met name geen rechtstreeks contact met zijn broer, contact via zijn vader, moeilijke communicatie, belangrijkere onderwerpen die aan bod moesten komen, enzovoort, het helemaal verstaanbaar is dat hij weinig informatie heeft over de ondervragingen van zijn broer na zijn eigen vertrek uit Afghanistan. Verzoeker brengt met de volharding in zijn verklaringen en zijn post-factum nuanceringen geen overtuigende elementen bij die bovenstaande concrete weigeringsmotieven kunnen ontkrachten. Zijn betoog dat het contact in Afghanistan moeilijk verloopt doordat zijn vader geen smartphone had, kan zijn gebrekkige kennis geenszins verschonen daar de Raad erop wijst dat verzoeker verklaarde nog steeds contact te hebben met zijn vader via Facebook en Whatsapp en hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud twee dagen geleden hen nog gehoord had waardoor verzoeker geruime tijd in de mogelijkheid was om zijn vader hierover te bevragen (persoonlijk onderhoud van 12 juli 2023, p. 20). Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat zijn broer na de val van de overheid een week thuis is gebleven waardoor het weinig aannemelijk lijkt dat zijn vader geen vragen zou gesteld hebben over het voorval en meer informatie hierover zou bezitten (persoonlijk onderhoud, p. 18). De Raad stipt hierbij aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent hoewel hij wel degelijk nog afdoende contacten heeft onderhouden met zijn familie na vertrek (persoonlijk onderhoud, p. 19-20) hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op terechte wijze geoordeeld:

“Wanneer er verder wordt ingegaan op de bedreigingen die u en uw broer achteraf hebben ontvangen, vertelt u dat het de drie personen waren uit de winkel die deze bedreigingen rechtstreeks hebben geuit naar uw broer (CGVS p.31). Dit hebben ze kunnen doen omdat uw broer samen met deze drie andere personen opgesloten zou zijn geweest in eenzelfde cel (CGVS p.31). Het CGVS is op zijn minst verbaasd over de werkwijze die de politie hier hanteert. Dat de politie daders en slachtoffer in eenzelfde cel steken is dan ook ongeloofwaardig. Wanneer het CGVS u hierop wijst, verandert u uw verklaring en vertelt u dat u niet weet of ze op dezelfde plaats zaten of gescheiden waren (CGVS p.31). U duidt erop dat het politiekantoor klein was (CGVS p.31). Dit roept bij het CGVS bijkomend dan ook de vraag op waarom de politieagenten de daders dan ook niet het zwijgen zouden opleggen zodat er niet met elkaar overlegd kan worden.”

Verzoeker benadrukt nogmaals dat het politiecommissariaat in Pul-e-Alam heel klein was. Hij stelt dat er maar één cel was, zodat zijn broer en de talibanleden noodgedwongen in dezelfde cel gestoken werden door de politie. Verzoeker meent echter dat zij natuurlijk onder het toezicht stonden van politiemannen en zij zijn broer niets konden aandoen. Verzoeker meent dat zijn broer redelijk snel is vrijgelaten geweest en de talibanleden ook werden overgemaakt aan een andere veiligheidsdienst.

Verzoekers post-factum beweringen bieden geen verschoning voor zijn weinig aannemelijke verklaring dat zijn broer en de drie talibanleden die zij beschuldigden in een gezamenlijke cel werden opgesloten. De Raad besluit dat het weinig plausibel is dat de politie verzoekers broer en drie talibanleden die hem eerder bedreigd hadden, dit met een wapen, en omwille van die reden ook vastgehouden werden, in één cel zouden worden opgesloten.

Aangaande verzoekers verklaringen dat nadat zijn broer werd vrijgelaten hem verteld werd dat hij moest vluchten wijst de commissaris-generaal op volgende pertinente weigeringsmotieven:

“U of uw broer hebben nooit ergens hulp of advies gevraagd en jullie hebben ook geen andere veiligheidsmaatregelen proberen nemen (CGVS p.33). U vertelt dat uw broer niet mee is gevlucht uit Afghanistan omdat hij nog informatie moest geven aan de politie en hij enkel vrij was op borg (CGVS p.23). Achteraf blijkt dat uw vader u heeft verteld dat uw broer nadat u bent vertrokken ook is vertrokken naar Herat (CGVS p.31). U verklaart niet te weten wat er is gebeurd nadat u bent vertrokken uit Pul-e-Alam (CGVS p.30, 32), maar wanneer er u om een verklaring wordt gevraagd weet u wel dat uw broer de informatie aan de politie heeft gegeven voor hij is vertrokken naar Herat (CGVS p.31). U heeft verder ook geen extra informatie gevraagd aan uw vader na uw vertrek over hoe alles is afgelopen en wat er nog is gebeurd (CGVS p.33). U weet dan ook niet wat er achteraf met de drie mannen uit uw winkel is gebeurd. U weet enkel uit algemene informatie dat mensen die gearresteerd zijn, worden overgemaakt aan de Security Forces (CGVS p.30). Dit gebrek aan interesse tast uw geloofwaardigheid verder aan.”

Verzoeker stelt dat het voor hem en zijn broer uitgesloten was om in het dorp te blijven en ‘veiligheidsmaatregelen’ te nemen aangezien het dorp onder de controle was van de taliban. Verzoeker meent dat aangezien zij bedreigd werden door de taliban, zij geen andere keuze hadden dan meteen te vertrekken, wat zij ook gedaan hebben, met name ging hij naar Europa en zijn broer naar Herat. Verzoeker verwijst naar eerdere argumentatie betreffende het beperkt contact tussen zijn familieleden. Hij besluit dat dit uitlegt waarom hij weinig informatie heeft over wat er nog gebeurd is met zijn broer na zijn eigen vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker overtuigt allerminst daar hij louter volhardt in zijn verklaringen zonder dienstige elementen bij te brengen die bovenstaande terechte bemerkingen kunnen ontkrachten.

Verzoekers betoog aangaande het vermeend beperkt contact tussen zijn familieleden kan geenszins zijn gebrekkige verklaringen aangaande wat er na zijn vertrek uit Afghanistan is gebeurd, verschonen daar hij verklaarde op heden nog steeds contact te hebben met zijn vader (persoonlijk onderhoud van 12 juli 2023, p. 19-20). De Raad treedt verweerder bij en herhaalt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent hoewel hij nog contacten heeft onderhouden met zijn familie na vertrek (persoonlijk onderhoud, p. 19-20) hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing terdege opgemerkt:

“Eén week na de machtsovername door de taliban hebt u vernomen dat uw broer vermist is (CGVS p.18 en 34). Wanneer er dieper wordt ingegaan op de verdwijning van uw broer blijven uw verklaringen vaag. U hebt dit nieuws vernomen via uw vader, maar uw vader weet zelf niet hoe uw broer vermist is geraakt (CGVS p.34). Uw vader gaat er zonder concrete indicaties vanuit dat uw broer is ontvoerd door dezelfde personen (CGVS p.34). Om uit te zoeken wat er met uw broer is gebeurd, is uw vader naar de dorpelingen gegaan en naar het politiekantoor, echter hebben ze hem niet kunnen verder helpen (CGVS p.35). Dat de personen in het politiekantoor niet konden helpen is niet opmerkelijk gezien het op dit moment al werd bemand door de taliban (CGVS p.35). Van een persoon die wanhopig op zoek is naar meer informatie over zijn vermiste zoon kunnen redelijke inspanningen verwacht worden om deze persoon terug te vinden.”

Verzoeker betoogt dat zijn broer heel plotselings is verdwenen. Hij stelt dat, zoals dit logischerwijze vaker gebeurd bij verdwijningen, zijn vader dan ook geen informatie heeft over de verdwijning van zijn zoon. Hij meent dat zijn vader heeft geprobeerd om zijn zoon te vinden, door rond te vragen bij de andere dorpelingen en bij het politiekantoor. Verzoeker benadrukt dat zijn vader hoopte dat de huidige politiediensten zouden toegeven dat zij zijn broer gearresteerd hebben om hem te berechten. Hij meent dat de aanpak van zijn vader waarschijnlijk hopeloos was, maar hij het toch moest proberen. Verzoeker meent dat hoe dan ook, het niet duidelijk is welke andere stappen er van zijn vader verwacht konden worden, aangezien noch de politie, noch de andere dorpelingen waaronder de dorpsouderen informatie hadden over zijn broer. Verzoeker besluit dat de verwachtingen van verweerder hier disproportioneel zijn.

Verzoeker kan allerminst overtuigen daar hij louter volhardt in zijn verklaringen zonder valabele elementen bij te brengen die een ander licht werpen op bovenstaande terechte bemerkingen. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die doorleefde verklaringen kan afleggen over kernelementen van zijn vrees, in casu de vermissing van zijn broer.

Tot slot motiveert de commissaris-generaal op pertinente wijze:

“Wanneer u op het einde van het interview expliciet wordt gevraagd of er nog iemand van de taliban naar u heeft gevraagd, zegt u dat de mensen van uw dorp uw vader hebben geïnformeerd dat de taliban naar u hebben gevraagd en dat u niet meer moet terugkeren (CGVS p.36). Uw vader zou u dit vier à vijf maanden geleden hebben verteld (CGVS p.36). Echter gaat dit om een latere toevoeging aan het relaas, aangezien u hier op geen enkel ander moment tijdens het interview melding van hebt gemaakt. Zo hebt u dit niet vermeld toen u werd gevraagd of er na uw vertrek uit Afghanistan nog iets anders was gebeurd in verband met uw problemen (CGVS p.23) en ook niet wanneer u eerder werd gevraagd wat u weet in verband met de huidige stand van zaken van uw problemen (CGVS p.36). Dit alles doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal.”

Verzoeker repliceert dat toen de vraag gesteld werd tijdens het persoonlijk onderhoud, hij dacht dat hem gevraagd werd of er nog iets belangrijks gebeurd was met zijn familieleden zoals de ontvoering van zijn broer. Hij stelt dat hij trouwens verduidelijkt heeft dat de verdwijning van zijn broer ‘het grootste ding’ was dat er nog was gebeurd. Hij meent dat deze toevoeging impliceert dat er nog andere feiten zijn gebeurd na zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker benadrukt dat verweerder nadien echter niet meer heeft gevraagd wat er nog was gebeurd, buiten de verdwijning van zijn broer. Verzoeker benadrukt dat aangezien verweerder geen rekening houdt met zijn toevoeging, hetgeen duidelijk andere feiten impliceert, verweerder hiermee zijn zorgvuldigheidsplicht schendt. Verzoeker meent dat hoe dan ook hij later tijdens zijn persoonlijk onderhoud, duidelijk heeft uitgelegd dat mensen nog achter hem vroegen in het dorp. Hij meent dat een persoonlijk onderhoud de kans is voor verzoekers om internationale bescherming om samen met verweerder, alle relevante feiten aan te halen en te bespreken. Hij meent dat soms een vraag verkeerd kan worden begrepen door een verzoeker om internationale bescherming of niet helemaal beantwoord kan worden zoals verweerder dit verwacht. Verzoeker besluit dat dit menselijk is, zeker in het kader van een interview dat urenlang duurt en gevoerd wordt door personen die een andere culturele achtergrond en opleiding hebben. Verzoeker benadrukt dat in huidig geval, het heel duidelijk was aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud, dat mensen in het dorp nog rondvragen naar hem. Hij meent dat hij dan ook niet begrijpt waarom dit nog ter discussie staat in het kader van de bestreden beslissing.

Verzoeker volhardt wederom in zijn verklaringen zonder valabele elementen bij te brengen die bovenstaande correcte bemerkingen kunnen ombuigen.

De Raad benadrukt hierbij dat verweerder tijdens het persoonlijk onderhoud vroeg hoe het met zijn familie gaat en of ze veilig zijn met uitzondering van zijn broer, waarop verzoeker verklaarde dat er geen problemen zijn gemaakt voor hen en verzoeker pas verklaarde dat de taliban naar hem gevraagd hadden nadat verweerder hem uitdrukkelijk die vraag gesteld had (persoonlijk onderhoud, p. 20, p. 36). Van een verzoeker om internationale bescherming kan evenwel redelijkerwijze verwacht worden dat die spontane en nauwkeurige verklaringen kan afleggen over kernelementen van zijn vrees, in casu de beweerde feiten na zijn vertrek die rechtstreeks gelinkt zijn aan zijn vluchtmotieven.

Waar verzoeker betoogt dat een interview urenlang duurt en wordt afgenomen door mensen met een andere culturele achtergrond en opleiding, kan hij zijn gebrekkige verklaringen geenszins verschonen. Immers wijst de Raad erop dat tijdens het persoonlijk onderhoud een pauze van 15 tot 20 minuten werd voorzien en verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud erop gewezen werd dat hij zelf altijd een pauze kon vragen indien hij dit nodig achtte (persoonlijk onderhoud van 12 juli 2023, p. 2, p. 24). Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde de tolk zeer goed begrepen te hebben (persoonlijk onderhoud, p. 2, p. 37). Voorts benadrukt de Raad dat het persoonlijk onderhoud gevoerd werd door een protection officer die binnen het CGVS een omvangrijke opleiding heeft gevolgd om verzoekers om internationale bescherming op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten op het CGVS geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.3. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten basis in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of

individuals”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘hudud’- en ‘qisas’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘zina’- d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘Zina’ is één van de ‘hudud’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘zina’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘hudud’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie scheidt hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘qisas’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘hudud’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke

procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is

teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 96-100).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Verzoeker verwijst naar algemene informatie, het feit dat hij Afghanistan in 2020 verlaten heeft en zijn verblijf van twee jaar in Europa, zijn meer dan driejarige afwezigheid in Afghanistan, de bewering dat hij zich heeft aangepast aan de westerse wereld, het westerse leven, denken en mentaliteit, de aanpassing aan de westerse levensstijl, zijn gebruik van sociale media, de bewering dat hij een beetje Engels spreekt, het feit dat hij sinds meer dan één jaar in bars werkt in België en uitgaat in bars en naar cinema’s en festivals gaat, de ponering dat hij veel vrienden en kennissen heeft en goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving, de bewering dat hij duidelijk streeft naar perfecte integratie en hij sinds twee jaar in een bedrijf in Katoennatie werkt waarvan hij stukken neerlegt middels zijn aanvullende nota. Verzoeker betoogt daarnaast dat hij van 2008 tot 2016 in Pakistan heeft gewoond en hij dus zijn puberjaren in een ander land heeft doorgebracht alwaar hij ook een andere scholing heeft genoten. Verder benadrukt hij dat hij uit een progressieve familie komt: zo wijst hij erop dat hij in Afghanistan en Pakistan naar school is gegaan, zijn vader in Saudi Arabië heeft gewerkt, zijn maternale ooms nog steeds in Saudi Arabië werken en zijn familie naar Pakistan vluchtte omwille van de veiligheidssituatie. De Raad stelt vast dat uit bovenstaand betoog, hoe lovenswaardig zijn pogingen tot integratie ook zijn waaronder specifiek zijn deelname aan de arbeidsmarkt, niet kan worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. De Raad stipt vooreerst aan dat verzoeker in Afghanistan geboren is, hij tot zijn tien jaar daar verbleven heeft en hij op zijn achttiende terug van Pakistan naar Afghanistan is verhuisd waar hij nog ongeveer tot zijn 22 jaar verbleef, alsook hij een jaar sinds zijn vertrek uit Pakistan tot 2018 naar school ging in Afghanistan en sinds 2018 in de winkel van zijn broer werkte (Verklaring DVZ van 26 augustus 2021, p. 6; persoonlijk onderhoud van 12 juli 2023, p. 11-13) waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan toch gevormd was naar de aldaar heersende waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Waar verzoeker betoogt dat hij uit een progressief gezin komt, besluit de Raad dat met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in Pakistan en de werkzaamheden van zijn vader in Saudi-Arabië verzoeker hiermee dergelijke bewering niet voldoende aannemelijk maakt, te meer verzoeker verklaarde dat zijn familie moest vluchten naar Pakistan waaruit kan worden opgemaakt dat ze niet verhuisden omwille van progressieve overwegingen.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoonbaar is dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, broer, twee paternale en twee maternale ooms alsook zijn verloofde nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 16-19). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog steeds contact heeft met zijn vader en hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud hem ongeveer twee dagen geleden gehoord had, ook verklaarde hij dat zijn familie behalve zijn vermiste broer geen problemen ondervindt en ze oké zijn (persoonlijk onderhoud, p. 20, p. 36).

Volledigheidshalve stipt de Raad nog aan dat verzoeker verklaarde een soennitische praktiserende moslim te zijn en hij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 10-11).

Voorgaande bevindingen in acht genomen, merkt de Raad tevens op dat verzoeker, die tijdens zijn gehoor werd bevrraagd aangaande zijn eerder verblijf in Pakistan, niet aantoonbaar is dat omwille van zijn eerder verblijf in Pakistan zijn aanpassingsvermogen beperkter is en dit het risico vergroot dat hij zich bepaalde gedragingen eigen heeft gemaakt die hem negatief in de aandacht brengen in Afghanistan onder het talibanregime, te meer hij in Afghanistan is geboren en er na een verblijf van 2008-2016 in Pakistan is teruggekeerd naar Afghanistan en er tot 2020 heeft verbleven alwaar hij een jaar sinds zijn vertrek uit Pakistan tot 2018 naar school ging in en sinds 2018 in de winkel van zijn broer werkte en nog steeds over een familiaal netwerk beschikt. Verzoeker maakte overigens geen gewag van persoonlijke problemen in Afghanistan wegens zijn verblijf in Pakistan

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van

objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, broer, twee paternale en twee maternale ooms nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 16-18). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog steeds contact heeft met zijn vader en hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud hem ongeveer twee dagen geleden gehoord had, ook verklaarde hij dat zijn familie behalve zijn vermiste broer geen problemen ondervindt en ze oké zijn (persoonlijk onderhoud, p. 20, p. 36).

Tot slot bemerkt de Raad nog dat verzoeker verklaarde dat zijn reisweg 8000 dollar kostte en zijn familie ongeveer dertien jeribs aan land bezit (Verklaring DVZ, p. 12; persoonlijk onderhoud, p. 15).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te

verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het Noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en

Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLEED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021

in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Logar. De Raad stelt vast dat voor de provincie Logar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en van de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023.

Verzoeker brengt in *casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Waar verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemd worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.13. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.3.14. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.15. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU